

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/14/2014
Identifikačné číslo spisu:	4313212415
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4313212415.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Justičná 9, proti žalovanej Q. G., bývajúcej v M., o zaplatenie 4 519,75 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11 Ro 413/2013, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti platobnému rozkazu Okresného súdu Levice z 10. októbra 2013 č. k. 11 Ro 413/2013-15, takto

rozhodol:

Z r u š u j e platobný rozkaz Okresného súdu Levice z 10. októbra 2013 č. k. 11 Ro 413/2013-15 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Žalobca podal 25. júna 2013 na Okresný súd Levice návrh na vydanie platobného rozkazu, na základe ktorého žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 4 519,75 €, kapitalizovaný denný úrok z omeškania do zosplatenia vo výške 0,86 €, kapitalizovaný denný úrok z omeškania od zosplatenia do podania návrhu vo výške 967,45 €, úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 4 485,59 € od 19. júna 2013 do zaplatenia, náhradu trov konania na zaplatenom súdnom poplatku v sume 271,00 € a trovy právneho zastúpenia v súdnom konaní v sume 405,16 €.

Okresný súd Levice platobným rozkazom z 10. októbra 2013 č. k. 11 Ro 413/2013-15 uložil žalovanej, aby do 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatila žalobcovi sumu 5 488,06 € a úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 4 485,59 € od 19. júna 2013 do zaplatenia alebo v tej istej lehote podala odpor s odôvodnením vo veci samej na tomto súde. Žalovanú ďalej zaviazal do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania na zaplatenom súdnom poplatku v sume 271 € a na trovách právneho zastúpenia v tomto súdnom konaní v sume 405,16 €.

Proti tomuto platobnému rozkazu podal na podnet žalovanej mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.) a žiadal zrušenie platobného rozkazu a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa vydal platobný rozkaz bez splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 172 ods. 1, 9 O.s.p. Nesprávne právne posúdil zmluvu, od ktorej sa odvodzoval uplatňovaný nárok, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou a obsahuje podmienky, ktoré mali byť

posúdené ako neprijateľné, čo spôsobuje neplatnosť zmluvy. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil oprávnenosť finančného vyjadrenia uplatňovaného nároku, ako aj skutočnosť, že trovy právneho zastúpenia nemali byť žalobcovi priznané.

Žalobca s dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní nesúhlasil a navrhol, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní

(§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

V prvom rade treba uviesť, že mimoriadne dovolanie voči právoplatnému súdnemu rozhodnutiu možno považovať za prípustné.

Dovolací súd sa pri hodnotení tejto zásadnej otázky opieral o nasledujúce právne úvahy.

Posudzovanie prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky už dlhší čas významne rezonuje v súdnej judikatúre aj v právnej vede a je spojená s odchylnými právnymi názormi. V praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa spravidla tento mimoriadny opravný prostriedok rešpektoval ako účinný prostriedok nápravy tých pochybení, ktoré zákonodarcia taxatívnym spôsobom pomenoval v ustanovení § 243e Občianskeho súdneho poriadku. Podmienky pre jeho uplatnenie určovalo i zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. Rc 36/2008. Tento procesný inštitút akceptoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Ako príklad možno uviesť jeho nález sp. zn. I. ÚS 118/2013 z 22. januára 2014, ktorým bolo vyslovené porušenie práva sťažovateľky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 2/2011 o zamietnutí mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Navyše inštitút mimoriadneho dovolania má mať naďalej svoje nenahraditeľné miesto v civilnom konaní, keďže oba schválené vládne návrhy zákonov - Civilný sporový poriadok (viď ustanovenie § 458 ods. 1, ods. 2) ako aj Civilný nesporný poriadok (viď ustanovenie § 78 ods. 1, ods. 2) ho znovu upravujú. Z dôvodovej správy týchto nových kódexov vyplýva, že jeho legislatívna modifikácia vychádza zo štrasburskej judikatúry.

Ani Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach z 9. júna 2015 vo veciach DRAFT-OVA, a.s. v. Slovenská republika (sťažnosť č. 72493/10), PSMA, spol. s r.o. v. Slovenská republika (sťažnosť č. 42533/11) a COMPCAR, s.r.o. (sťažnosť č. 25132/13) expressis verbis nevyklúčil možnosť kasácie právoplatného súdneho rozhodnutia v mimoriadnom opravnom konaní.

Podľa všeobecných zásad (napr. bod 77 rozsudku vo veci DRAFT-OVA, a.s. v. Slovenská republika), ktoré tento medzinárodný súd zosumarizoval, platí, že „jedným zo základných aspektov právnych princípov je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného požaduje, aby sa právoplatné a definitívne rozhodnutia súdov nespochybňovali. Tento princíp neumožňuje žiadnej zo strán pokúšať sa o obnovenie konania len preto, aby dosiahla opätovné konanie pred súdom a iné rozhodnutie. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné konanie. Odklonenie od tejto zásady je odôvodnené, len ak existujú okolnosti zásadného a závažného charakteru. Právomoc súdov vyššej inštancie rušiť alebo meniť právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie by sa mala realizovať s cieľom nápravy zásadných pochybení. Táto právomoc sa musí uplatňovať tak, aby udržiavala v maximálnej možnej miere spravodlivú rovnováhu medzi záujmami jednotlivca a nutnosťou zabezpečovať účinnosť justičného systému. Medzi dôležité okolnosti, ktoré v tejto súvislosti treba brať do úvahy, patrí najmä účinok obnoveného konania a nasledujúceho konania na situáciu sťažovateľa a otázka, či k obnoveniu konania došlo na žiadosť samotného sťažovateľa; dôvody, na základe ktorých vnútroštátne orgány zvrátili rozsudok v prípade sťažovateľa; súlad daného konania s procesnými požiadavkami vnútroštátneho práva; existencia a fungovanie procesných záruk v rámci vnútroštátneho právneho systému, ktoré majú predchádzať zneužívaniu konania vnútroštátnymi orgánmi; a ďalšie okolnosti prípadu. Okrem toho musí preskúmanie obsahovať všetky procesné záruky čl. 6 ods. 1 a musí zaručovať celkovú spravodlivosť konania. Súd pri používaní pojmu „zásadné pochybenie“ v mnohých prípadoch zdôrazňoval, že samotné konštatovanie, že vyšetrovanie v sťažovateľovom prípade bolo „neúplné a zaujaté“, alebo viedlo k „chybnému“ oslobodeniu spod obžaloby, nemôže samo osebe - za neprítomnosti súdnych pochybení alebo závažného porušenia súdneho konania, zneužitia právomoci,

zjavných chýb pri uplatňovaní hmotného práva alebo iných závažných dôvodov vyplývajúcich zo záujmov justície - indikovať prítomnosť zásadného defektu v predchádzajúcich konaniach...“.

Európsky súd pre ľudské práva teda uplatňovaním vymenovaných princípov vždy v každej posudzovanej veci osobitne skúma, či existujú okolnosti podstatného a závažného charakteru, ktoré by odôvodňovali odklon od zásady, že ak súdy právoplatne rozhodli, ich rozhodnutie by nemalo byť spochybňované (napr. bod 81 vyššie citovaného rozsudku EŠLP).

Možno uzavrieť, že podľa štrasburskej judikatúry zrušenie právoplatného rozhodnutia v mimoriadnom opravnom konaní prichádza do úvahy, avšak iba za účelom nápravy fundamentálnych nedostatkov vo výkone spravodlivosti. Nadriadené súdy smú tak využívať svoju prieskumnú právomoc len k oprave skutkových a právnych omylov a justičných omylov, nie k novému prejednaniu veci.

Skutočnosť, či existujú podstatné a presvedčivé argumenty, ktoré by odôvodňovali zásah do právnej istoty účastníka konania prostredníctvom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky, je tak vždy nevyhnutným atribútom individuálneho posúdenia každého prípadu.

Dovolaciemu súdu je známy aj obsah uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PLz. ÚS 3/2015-22 z 18. marca 2015, ktorým, dodržiavajúc zásadu jednotnosti súdneho rozhodnutia, zjednotil rozdielne právne názory svojich senátov na povinnosť účastníka konania využiť všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky pred samotným podaním podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky viazaný. Napriek tomu, že nejde o formálnu záväznosť (v súlade s ustanovením § 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR a o konaní pred ním sú uznesením jeho pléna výlučne viazané všetky tu pôsobiace senáty), ide o faktickú záväznosť, čiže o tzv. „precedens de facto“.

Kardinálnu otázku spojenú s aplikáciou vyššie citovaného uznesenia pléna Ústavného súdu však predstavujú jeho intertemporálne dopady na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu. Generálny prokurátor Slovenskej republiky postupujúc podľa zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu č. 36/2008 podal do doby konfirmácie názoru Ústavného súdu viacero mimoriadnych dovolaní bez akýchkoľvek obmedzujúcich podmienok.

Vo všeobecnosti by malo platiť, že zjednocujúce stanovisko pôsobí nielen do budúcnosti, ako je to pri zrušení protiústavných právnych predpisoch, ale nový právny názor je aplikovateľný na všetky pred súdmi prebiehajúce konania (primerane § 154 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd skúmal, či táto premisa platí bezvýhradne aj na vzniknutú procesnú situáciu, t. j. na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach generálneho prokurátora podaných do nastúpenia faktických účinkov zjednocujúceho stanoviska Ústavného súdu Slovenskej republiky.

V tejto súvislosti treba v prvom rade zdôrazniť, že materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Stabilita právneho poriadku a právna istota je ovplyvňovaná nielen legislatívnou činnosťou štátu (tvorbou práva), ale tiež činnosťou štátnych orgánov aplikujúcich právo. Nemožno opomenúť, že k nej patrí aj súdna judikatúra. Práve ochrana oprávnenej dôvery občanov v právo, ktoré tu predstavoval ustálený výklad právnej normy vo forme stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, by mala byť pre podané mimoriadne dovolania pred novým právnym záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky prioritná. Možno mať tak za to, že sú tu dané špecifiká výnimočnej situácie, ktorá je založená intenzívnejším záujmom na ochrane legitímnych očakávaní adresátov na riadnom prejednaní mimoriadneho opravného prostriedku. Generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý podal mimoriadne dovolanie na podnet účastníka konania, využil svoje procesné oprávnenie v súlade s dlhoročne zaužívanou právnou praxou sledujúc ochranu práv účastníka konania. Ak teda generálny prokurátor Slovenskej republiky už podal mimoriadne dovolanie, ide o využitie jeho práv v takej intenzite, že jeho prípadné odmietnutie len s poukazom na prelom rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu vyvolaný zjednocujúcim názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, by znamenal prílišnú tvrdosť retrospektívy nového právneho názoru. Ani od generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ako prostredníka jedného z účastníkov konania mimoriadneho opravného konania, nemožno očakávať, aby v prípade reálneho využitia svojho mimoriadneho oprávnenia v „tolerantnom právnom prostredí“, mohol odhadovať budúci názorový vývoj Ústavného súdu Slovenskej republiky v otázke výkladu jeho zákonných predpokladov.

Odmietnutie podaného mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky len s

poukazom na reštrikcie dané uznesením pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky by podľa dovolacieho súdu znamenalo neprimerane tvrdý zásah do práv účastníka konania, ktorý neuplatnil včas riadny opravný prostriedok, lebo spoliehajúc sa na bežnú súdnu prax priamo inicioval u generálneho prokurátora podanie mimoriadneho dovolania.

Dovolací súd tak v intenciách vyššie uvedeného a podľa kritérií poskytnutých štrasburskou judikatúrou skúmal, či je prítomné v konaní okresného súdu, také pochybenie, ktoré možno označiť za elementárne porušenie základných práv a slobôd, pričom zistil, že v súdnej veci to tak je. Ústavný súd Slovenskej republiky považuje za napríklad také prípady nesprávnej aplikácie jednoduchého práva, ktoré sú späté s konkurenciou jednotlivých noriem, príp. s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov.

Pred touto právnou analýzou je nevyhnutné uviesť, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. namietané, tieto neboli ani zistené. Neboli zistené ani tzv. iné procesné vady konania majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Generálny prokurátor namieta, že mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pretože neboli splnené zákonné podmienky na vydanie platobného rozkazu v zmysle ustanovenia § 172 ods. 1, 9 O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní konštatoval, že zmluva o úvere v súdnej veci je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá nesmie obsahovať neprimerané podmienky. Okresnému súdu v tejto súvislosti vytyká, že bolo jeho povinnosťou pred vydaním platobného rozkazu posúdiť ustanovenia zmluvy o úvere podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o neplatnosti právneho úkonu. Poznamenal, že ochrane, ktorú Občiansky zákonník poskytuje spotrebiteľovi, zodpovedá povinnosť súdu ex offio skúmať spotrebiteľskú zmluvu z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok aj vtedy, ak ich spotrebiteľ nenamieta.

Podľa § 172 ods. 1 veta prvá O.s.p. súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy, vyplývajúcej zo skutočností uvedených navrhovateľom.

Podľa § 172 ods. 9 O.s.p. ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom d o 31. mája 2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Pojem spotrebiteľská zmluva možno vymedziť v širšom a užšom zmysle. Za spotrebiteľské zmluvy v širšom zmysle možno považovať akékoľvek zmluvy uzavierané medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pri

ktorých spotrebiteľ má možnosť ovplyvniť obsah zmlúv, na ktoré treba aplikovať príslušnú osobitnú úpravu podľa toho, o aký typ zmluvy ide. Spotrebiteľské zmluvy v užšom zmysle predstavujú osobitný typ zmlúv, pri ktorých spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať ich obsah, bez ohľadu na to, podľa akého právneho predpisu sa zmluva uzavrela, a na ktoré treba aplikovať predovšetkým úpravu o neprijateľných podmienkach, ako aj príslušnú osobitnú úpravu podľa toho, o aký typ zmluvy ide. Pri týchto zmluvách platí aj všeobecná zásada uvedená v § 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka, a to, že za neprijateľné podmienky treba považovať tie, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že v danej veci ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, preto je potrebné ho v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať za dodávateľa; žalovaná ako fyzická osoba pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, preto je potrebné považovať ju v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka za spotrebiteľa a predmetnú úverovú zmluvu posúdiť ako spotrebiteľskú zmluvu.

Súd prvého stupňa však v súdnej veci úverovú zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania ako zmluvu spotrebiteľskú neposúdil a žalovanej ako spotrebiteľke nepriznal súdnu ochranu, ktorú spotrebiteľom zaručujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Následne súd prvého stupňa bez toho, aby si splnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 172 ods. 9 O.s.p., teda bez toho aby skúmal, či spotrebiteľská zmluva od ktorej žalobca odvodzuje svoj žalobný nárok neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, vydal platobný rozkaz. Okresný súd riadiac sa nesprávnym právnym názorom, ignorujúc ustanovenia Občianskeho zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku o ochrane spotrebiteľov, vo veci vydal platobný rozkaz bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom preskúmal ustanovenia zmluvy o úvere a jednoznačne ustálil, či predmetná zmluva obsahuje neprijateľné podmienky alebo nie. Z uvedeného vyplýva, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa nebol skutkový stav dostatočne zistený. Bude preto potrebné, aby súd prvého stupňa pred vydaním rozhodnutia vo veci zmluvu o úvere podrobne preskúmal v zmysle intencií spotrebiteľského práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), v dôsledku čoho zostal skutkový stav neúplný, zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 2 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.